

med mindre der da foreligger Bevis for det modsatte ved en enstemmig Vedtagelse af Raadet.

Det vil bemærkes, at der er en karakteristisk Forskel mellem de to første Tilfælde og det tredie.

I de to første Tilfælde er Formodningen tilstede, naar der foruden Krigstilstanden foreligger den særlig omhandlede Betingelse.

I det tredie Tilfælde afhænger Formodningen imidlertid af følgende Betingelser: Ulydighed mod en Beslutning, forsætlig Undladen af at anvende det i Pagtens Artikel 11 omhandlede Hjælpemiddel samt endelig Tilstedeværelsen af Krigstilstand.

Denne Forskel skyldes Nødvendigheden af at tage Hensyn til Bestemmelsen i den ovenfor omhandlede Artikel 5, der ved sin Henvisning til Pagtens Artikel 11 gør Anvendelsen af Pagtens Artikel 15, 8de Stykke mere bøjelig. Uden videre at betragte den Stat som Angriber, der i Fortvivlelse griber til Krig, fordi den ved Anvendelsen af Artikel 15, 8de Stykke er forhindret i at gennemføre sine Krav ad fredelig Vej og derfor er overladt til sine egne Hjælpekilder, forekom efter en meget omhyggelig Overvejelse baade urimeligt og uretfærdigt.

Det syntes mere i Overensstemmelse med Retfærdighedens og Fredens Krav at give den Stat, hvis Krav er blevet afvist uden nærmere Undersøgelse, fordi Spørgsmaalet henhørte under Modpartens udelukkende Kompetence, en sidste Mulighed for at naa til en fredelig Ordning ved at henvise den til den sidste Forligsforhandling, der foreskrives i Pagtens Artikel 11.

Kun naar den griber til Krig uden at have forsøgt denne Udvej, formodes den at være Angriber.

Denne Lempelse af den strenge Regel i Artikel 15, Stykke 8, er blevet godkendt, ikke blot fordi den er retfærdig, men ogsaa fordi den ikke bryder det Værn, som Protokollen opbygger mod Angrebskrig; den gør paa ingen Maade Indgreb i det urokelige Princip, at en Krig mod en Stat, hvis udelukkende Kompetence er blevet formelt anerkendt, er en mellemfolkelig Forbrydelse, som skal forfølges i Fællesskab af de Magter, der har undertegnet Protokollen.

Naar derfor en Stat, overfor hvis Krav Modstanderen har fremsat Paastand om, at Sagen hører ind under dens egen udelukkende Kompetence, har forsøgt den i Pagtens Artikel 11 omhandlede Udvej, bortfalder alene Formodningen om Angreb. Selve Angrebet bliver tilbage. Det paahviler kun Raadet, i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der vil blive beskrevet nedenfor, at afgøre, hvem der er ansvarlig for Angrebet.

Bortset fra de ovennævnte Tilfælde findes der ingen Formodning, der gør det muligt automatisk at bestemme, hvem der er Angriber. Men det er nødvendigt, at denne Kendsgerning fastslaas, og hvis ingen anden Løsning kan findes, maa Afgørelsen overlades til Raadet. Den samme Grundsætning kommer til Anvendelse, hvor den ene af Parterne er en Stat, der ikke har underskrevet Protokollen og ikke er Medlem af Folkeforbundet.

Hvis Raadet er enigt, opstaar der ingen Vanskelighed. Hvis Raadet imidlertid ikke er enigt, kan Vanskeligheden undgaas ved at bestemme, at Raadet bør paalægge de krigsførende at slutte Vaabenstilstand, hvis Betingelser det fastsætter med et Flertal paa to Tredjedele, og den Part, som afviser Vaabenstilstanden eller krænker den, anses da som Angriber.

Systemet er saaledes fuldstændigt og virker saa automatisk, som det er muligt.

Hvor der foreligger en Formodning, som ikke afvises ved en enstemmig Afgørelse af Raadet, er det Kendsgernerne selv, som bestemmer, hvem der er Angriber; der kræves ingen yderligere Afgørelse af Raadet, og Spørgsmaal om Enstemmighed eller Flertal